

Ježíš, ten Pomazaný:

Náš vzor pro službu v nadpřirozené moci

v Duchu svatém

Nikdy nezapomenu na ten klidný srpnový večer, kdy jsem zakusil Ježíše jako toho, kdo mne osobně pokřtil Duchem svatým. Ani jsem vlastně přesně nevěděl, proč to zmocnění chci, hnala mě však touha zakusit ho. Jak jsem začal ve svých modlitbách dávat přednost Kristovu vedení, otevřela se v mém mladém duchovním životě nová etapa. Následující dny mi představily možnosti, které mi teď byly k dispozici - zároveň se zodpovědností, jež na mě ležela - v okamžicích, kdy jsem přiváděl někoho k Pánu a když jsem byl svědkem uzdravení poté, co jsem se za někoho modlil.

Otevřely se dveře pro službu v nadpřirozené moci.

Nadpřirozená služba je hnacím motorem novozákonního šíření Božího království. Nedovedu si představit žádného služebníka, který by si ji nepřál zakusit a uvést tak v činnost nadpřirozené prvky svého Božího povolání. Snad i duchovní s tím nejnaškrobenějším kněžským kolárkem by byl vděčný za zmocňující navštívení Duchem svatým - i kdyby to bylo mimo jeho teologický rámec. Jak může někdo číst evangelia a Skutky, aniž bolestně netouží po službě v nadpřirozené moci? Procházet prašnými stezkami na doslech Kristovu učení a na dohled jeho zázračných činů, to by muselo zvednout ze židle i toho největšího pecivála!

Znovu se musíme zamyslet nad tím, jaký vzor nám zanechal Ježíš pro službu zmocněnou Duchem svatým. Jestliže on dělal nadpřirozené věci a řekl nám, abychom následovali jeho příkladu a dělali totéž, proč se tomu tak neděje? A tato otázka plodí ještě další podotázky.

1. Jak můžeme následovat Ježíšova příkladu, když On je Bůh a my ne?

Konal Ježíš zázraky čistě z moci svého božství (jako věčný Syn), nebo zde sehrál roli ještě jiný faktor? Písmo hovoří jasně. Mesiáš nemohl být zbaven svého božství jako Bůh-člověk (Ko 2,9), avšak jednal v moci pomazání Ducha svatého.

L 4 zaznamenává naplnění Izajášova proroctví: „Duch Hospodinův jest nade mnou, proto mne pomazal“ (L 4,18; Iz 61,1). Apoštol Petr odhalil christologickou podstatu Ježíšovy pneumatologie, když učil v Cesareji, že „Bůh obdařil (pomazal) Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblově, neboť Bůh byl s ním“ (Sk 10,38). Ježíš jednal díky tomu, že jej Duch svatý uschopňoval. Ne proto, že by jeho božství bylo nedostatečné. Jako náš vzor nám však musel ukázat cestu, která pro nás bude schůdná. Jeho příslib moci, přicházející spolu s křtem v Duchu svatém (Sk 1,8) nám může umožnit jednat tak, jak je to pouhému lidství nemožné.

Příslib ohledně „ještě větší skutků“ (J 14,12) nedal mnohým služebníkům spát. Tato slova o „větších skutcích“ se týkají nás; avšak jak můžeme jako pozemšťané doufat, že se budou opravdu dít? Zdá se, že na to nejsme dostatečně vyzbrojeni. Z kontextu Ježíšových slov vyplývá, že v této souvislosti mluvil o blízkém seslání Ducha svatého – toho stejného Ducha, který sestoupil na Ježíše při jeho křtu v Jordánu. Ten zmocní nás, věřící.

Více než nejasný obraz Trojice by nám Ježíšův křest a následné sestoupení Ducha svatého - spolu se slyšitelným projevem Otcova potvrzení – měly zodpovědět naše osobní otázky ohledně služby v nadpřirozené moci. Ježíš nepotřeboval odpuštění vlastních hříchů ani moc Ducha k tomu, aby zvítězil nad osobní slabostí. Jako náš vzor následoval Otcovu vůli krok za krokem a ukazoval nám tak cestu, kterou my - kteří zoufale potřebujeme odpuštění a zmocnění – budeme schopni následovat. Sestoupení Ducha svatého na Ježíše při jeho křtu ukázalo jinou podobu vzoru, který si máme vzít za vlastní; vždyť hned poté Lukáš zaznamenává, že Ježíš byl „plný“ Ducha (L 4,1).

Kristovo spoléhání na sílu Ducha hovoří o naší zoufalé potřebě křtu v Duchu a „plnosti“ nadpřirozené moci, která s tím přichází. V naší službě můžeme následovat Kristova příkladu, neboť tak jako On, i my můžeme zakoušet moc Ducha svatého a spoléhat se na ni.

2. V čem si můžeme vzít z Ježíše, toho Pomazaného, příklad?

V Lukášově zprávě o počátku Ježíšovy mesiášské služby (L 4) vidíme, ve kterých dvou oblastech můžeme obecně očekávat nadpřirozeno: Duchem zmocněná řeč a Duchem zmocněné činy. Ježíšovo kázání, vyučování a prorocká služba jsou pro nás příkladem nadpřirozeného, Duchem zmocněného projevu. Synoptická evangelia poukazují na úžas zástupů, které se podívovaly autoritě a moci Kristem pronášených slov (Mt 7,29; Mk 1,22, L 4,32). Stejně tak Duch svatý projevil svoji moc v nadpřirozených skutcích uzdravování, vyhánění zlých duchů a v zázracích (Mt 9,8, 15,31, Mk 1,27, L 4,36). Tyto skutky měly za cíl zdůraznit osobu a poselství Ježíše Krista.

Tento vzor bychom měli následovat. I když Ježíš, božský ideál, má Ducha „v plnosti“ (B 21 „bez omezení“, J 3,34), křest v Duchu svatém otevírá stejné dveře i nám. Ve Sk 1,8 je postup naznačen: nejprve přijmout moc a následně být svědkem; prorocké zmocnění a počáteční zkušenost pak vyústí do prorocké služby a služby v moci.

Všimněte si: hned po počátečním vylití Ducha o Letnicích Petr s takovou přesvědčivostí prohlašuje, že Ježíš je Kristus, že lidé jsou „zasaženi v srdci“ (Sk 2,37). Porovnejte to s předchozí reakcí lidí na Kristova slova. Následně třetí kapitola ukazuje, jak Petr a Jan demonstrují nejen Duchem zmocněnou řeč, ale také Duchem zmocněný skutek. Veřejně totiž uzdraví chromého žebráka sedávajícího poblíž Krásné brány. Lukáš chce čtenářům ukázat, že Kristovi následovníci převzali vzor Kristovy služby: Duchem zmocněná řeč a Duchem zmocněné skutky jsou výsledkem křtu v Duchu svatém. Přijmout a

být – to jsou charakteristické znaky zkušenosti křtu v Duchu svatém.

3. Jak můžeme mít jistotu, že se skrze nás budou dít nadpřirozené věci?

Možná už je to léta, co jsme prožili křest v Duchu svatém a čas od času prožili nadpřirozené zmocnění. Jak však dnes můžeme s důvěrou vystoupit na vyšší úroveň a prožít hlubší zkušenost, závislost a poslušnost? Odpověď na tuto nelehkou otázku je často zatížena naším strachem a vědomím naší nedostatečnosti. Jednoduše řečeno, často víme, že na nás při křtu Duchem sestoupila holubice, ale kdesi hluboko v nás se stále skrývá ustrašené kuře. Náš strach nás často paralyzuje.

Jaké hlavní obavy tedy nabourávají naší sebedůvěru? Ty dvě zásadní pravděpodobně jsou:

1. Obava z toho, že se nic nestane.
2. Obava, že svou nezkušeností nebo nešikovností něco zkažíme.

Obě tyto obavy musíme překonat za pomoci Ducha svatého, Božího slova a modlitby. Ani skupina nejlepších roztleskávaček, ani sebevíc povzbuzující slova nám z tohoto vězení strachu nepomohou. Pokud se však zaposloucháme dostatečně dlouho do hlasu především evangelí a Skutků a ponoříme do Boží přítomnosti, jasněji uvidíme, jak takový normální život v nadpřirozené moci vypadá. Žádný teologický kurz ani studijní středisko nám nemohou zaručit ryzí růst naší víry a míry pomazání. Ponoříme-li se však do Písma a Boží přítomnosti, naše očekávání se znovu probudí. Písmo svědčí, že „víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo“ (Ř 10,17; B21). Můžeme budovat svou víru tím, že se budeme modlit „v Duchu svatém“ (Ju 20).

Skutky 2:37

Byli zasaženi v srdci.

Když zmírníme tento strach čtením Písma, modlitbou a Boží přítomností, svatá nespokojenost nás může dovést k bodu poslušnosti - bez ohledu na to, jak se bude jevit výsledek. Neobhajují nezodpovědný nebo povýšený přístup k věci. Když se však snažíme žít podle Písma a setrvávat v přítomnosti Ježíše, toho Pomazaného, naše sebedůvěra poroste. Mnozí se troufale pokusili vstoupit do oblasti nadpřirozeného bez silného vztahu k Božímu slovu, modlitbě a přítomnosti Ducha svatého. Stejně jako v případě sedmi synů Skévy jim pak nezbude nic víc než hledat obvazy, kterými si převážou rány, a fíkové listy, kterými přikryjí svou nahotu.

Jsme-li skutečně zaměřeni na náš nebeský vzor - Ježíše, toho Pomazaného, a jsme-li odhodláni naplnit jím svěřené poslání, nadpřirozené nástroje Ducha - Duchem naplněná řeč a Duchem zmocněné činy - budou rovněž součástí našeho života. Soustředění na Krista a modlitby, četba Božího slova a přítomnost Ducha svatého nás také budou chránit od tělesné neuváženosti, předsudků a pýchy.

Moje zkušenost se křtem v Duchu svatém následovaným činem - přijmout a být - změnila směr mé duchovní dráhy a více přiblížila můj život Kristovu vzoru. Možná jste si však spolu se mnou všimli, že naše předchozí zkušenosti se mohou proměnit v nádherné vzpomínky, které s postupem času ztrácejí svůj dopad. Proč se ke mně nepřipojíte a znovu nezkusíte hledat Ježíše, toho Pomazaného, skrze modlitbu, studium Božího slova a čas strávený v přítomnosti Ducha? Písmo mluví jasně. Duch svatý na nás sestupuje, aby nás pomazal k nadpřirozené službě. „Přijmete moc a budete svědky.“ (Sk 1,8)

TIM ENLOE pochází z Wichita v Kansasu. Je to evangelista, který cestuje po celých Spojených státech i dalších zemích a vyučuje o Duchu svatém a slouží v jeho moci.

Více informací najdete na www.enloeministries.org

Duchem zmocněná řeč a Duchem zmocněné skutky jsou výsledkem křtu

v Duchu svatém.